

цери, които бѣхж излѣзли отъ просто любопитство на позицията, между които бѣ и поручикъ Гюзелевъ, когото единъ откъслѣкъ отъ падажщитѣ гранати рани въ ногата доста сериозно.

Нѣмаше близо наша артилерия, която да отбие тази смѣла батарея, или пѣкъ кавалерия, която да ѝ атакува и зароби и тя безнаказанно ни обстрѣлваше. *) Ротитѣ отъ мойта дружина се бѣхж разстройли: всичко се бѣ смѣсило и нищо цѣло не може се събере. Помолихъ капитана К. отъ Хасковската дружина да изпрати близостоящата, отъ дружината му, рота вдѣсно и да открие огънь по батареята, но, незнаѣ защо, той не счете за нужно това и си останѣ на мѣстото. Азъ неможѣхъ да останѣ хладнокрѣвенъ и спокойно да гледамъ какъ ни се нанася поражение; възседнахъ коня и въ карьеръ отидохъ при 5-а рота, която бѣ вдѣсно отъ висотата въ полето; извикахъ ротния командиръ — поручикъ Марковъ — който се изправи и ми каза:

— „Лазаре, слѣзъ отъ коня, че ще те убиятъ!“

— „Нищо, — казахъ му, — стани, завърни лѣвия флангъ на ротата, поведи ѣ на прѣдъ и открий огънь по батареята.“

На минутата това биде изпълнено: ротата се придигна на около 300 крачки въ дѣсно и на прѣдъ и откри залповъ огънь по батареята.

Почна се прибирането на раненитѣ и убититѣ; това е епилога на всѣко сражение. Въ врѣ-

*) Слѣдъ боя се научихъ отъ самия батареенъ крѣ капитанъ Гергиновъ, който дѣйствуваше въ лѣво отъ насъ, че освѣнъ боевитѣ снаряди, изстрѣлялъ и нѣколкото холости, които ималъ въ заряднитѣ ящици, само да прави шумъ и да поддържа духътъ на пѣхотата.